

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345112112/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Over dette Slagord faldt de i en ustyrlig Glæde, og de lovede mig, at det ved deres Hjælp skulde blive fin du siècle i Paris.

Endelig var der en fin, skælvende Kvindeskabning, som bar Krigsnavnet Marguerite Faust, og som ikke vilde tro mig, før jeg sagde, at jeg var Tyrk med tre Hustruer og ti Medhustruer og følgelig ikke kunde tage mig af hende ...

Min hamburgske Impresario dukkede endelig op, men da jeg glød ved Gensynet løb han i Møde, var han fordybet i en fransk Samtale med en lille, uanselig Herre. Og efter at have hilst paa mig vendte han sig til den lille uanselige:

»Ce monsieur là est bien lapponais.»

Det var mig, som han kaldte »meget laplandsk«. Jeg vendte mig sorgfuld bort. Ak, min kære, tyske Impresario, for hvem jeg har betalt saa meget uspiseligt, fransk Smørrebrød! Saaledes forgaar de skønneste Venskaber – et Venskab fra Rhinen til Seine.

Jeg vendte mig om og gav mig til at tale med den unge Dame, der før fattede Tiltro til mig, da hun fik at vide, at jeg var en Tyrk med 3 Hustruer og 10 Tjenerinder. Jeg havde den Trøst at se hendes Tiltro forsvinde, efter at hun havde gjort mange naive Spørgsmaal og jeg med rig Fantasi havde udmalet hende Livet i Konstantinopel.

»Mais Monsieur, vous avez des yeux très polissons.« – Deres Øjne ser saa upaalidelige ud.

Min kære Impresario! Jeg havde glemt og tilgivet ham hans uskyldige Ord om mig stakkels Peter i det Fremmede. Og jeg tænkte, at vi nu skulde tilbringe en Time sammen i skønneste Glæde. Da kom han til mig og sagde med et belevent Smil:

»Véd De, hvad jeg har indbildt den Herre: at De var Impresario for en stor Lappekaravane.»

Ja saa!

»Kære Ven og Impresario,« sagde jeg. »Det var dog knapt saaledes, Ordene faldt. Det var mig, der saa laplandsk ud, og det var aabenbart Dem, der betragtede Dem selv som Impresario i Aften for en laplandsk *Monsieur*. Men det er jo aldrig værd at tale om?«

Disse Ord sagde jeg og skiltes atter fra ham for et Par Minuter. Men da jeg kom tilbage, var min Impresario ikke mere at finde. Han havde beskæmmet ladt sin Karavane i Stikken.

... Jeg fandt dog til mit Hotel, heldigvis, medens jeg hele Vejen